

Οἱ Πρόδρομοι

ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ

Περὶ φύσεως

- 19 *Εἷς θεὸς ἐν τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισι μέγιστος,
οὐ τι δέμας θνητοῖσιν ὁμοίος οὐδὲ νόημα.*
- 20 *Οὐλος ὄρα, οὐλος δὲ νοεῖ, οὐλος δέ τ' ἀκούει.*
- 21 *Ἄλλ' ἀπάνευθε πόνοιο νόου φρενὶ πάντα κραδαίνει.*
- 22 *Αἰεὶ δ' ἐν ταυτῶ μίμνει κινεύμενος οὐδέν,
οὐδὲ μετέρχεσθαί μιν ἐπιπρέπει ἄλλοτε ἄλλη.*

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ

Περὶ φύσεως

- 1 *Τοῦ δὲ λόγου τοῦδ' ἐόντος αἰεὶ ἀξύνετοι γίνονται ἄνθρωποι
καὶ πρόσθεν ἢ ἀκοῦσαι καὶ ἀκούσαντες τὸ πρῶτον· γινομένων
γὰρ πάντων κατὰ τὸν λόγον τόνδε ἀπείροισιν εἰκόσασι πειρώ-
μενοι καὶ ἐπέων καὶ ἔργων τοιουτέων ὁκοίων ἐγὼ διηγεῦμαι
κατὰ φύσιν διαιρέων ἕκαστον καὶ φράζων ὅκως ἔχει· τοὺς δὲ
ἄλλους ἀνθρώπους λανθάνει ὁκόσα ἐγερθέντες ποιοῦσιν ὅκω-
σπερ ὁκόσα εὔδοντες ἐπιλανθάνονται.*

Ο ἱ Π ρ ό δ ρ ο μ ο ι

ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ

Περὶ φύσεως

- 19 Ἐνας σέ θεούς κι ἀνθρώπους θεός εἶναι μέγιστος,
κι οὔτε μέ θνητούς στό σῶμα ὅμοιος εἶν' οὐδέ στό νοῦ.
- 20 Ὅλος βλέπει, ὅλος νιώθει καί ἀκούει ὀλόκληρος.
- 21 Καί τά πάντα δίχως κόπο μέ τό νοῦ του τά κινεῖ.
- 22 Καί στόν ἴδιο πάντα τόπο μένει τέλεια ἀκίνητος,
μιά καί οὔτε τοῦ ταιριάζει πέρα δῶθε νά γυρνᾷ.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ

Περὶ φύσεως

- 1 Μ' ὅλο πού ὁ λόγος αὐτός ὑπάρχει πάντα, ἀσύνητοι γίνονται ἄνθρωποι, καί πρὶν τόν ἀκούσουν κι ἀφοῦ τόν ἀκούσουν πρώτη φορά· κι ἐνῶ γίνονται τά πάντα κατά τό λόγο τοῦτο, ἄπειροι φαίνονται, κι ἄς καταπιάνονται καί μέ λόγια καί μ' ἔργα τέτοια, ὅπως αὐτά πού ἐγώ ἐξηγῶ, κατά τή φύση διαιρώντας τό καθένα καί λέγοντάς το ὅπως ἔχει· ὅμως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ξεχνοῦνε ὅσα κάνουν ξυπνητοί, ὅπως ξεχνοῦνε κι ὅσα κάνουν κοιμισμένοι.

- 2 Ἀξύνετοι ἀκούσαντες κωφοῖσιν εἰκόασιν· φάτις αὐτοῖσι μαρτυρεῖ παρεόντας ἀπεῖναι.
- 3 Οὐ φρονέουσι τοιαῦτα πολλοὶ ὀκίοις ἐγκυρέουσιν, οὐδὲ μαθόντες γινώσκουσιν, ἑαυτοῖσι δὲ δοκέουσι.
- 23 Διὸ δεῖ ἔπεσθαι τῷ ξυνῶ· τοῦ λόγου δ' ἐόντος ξυνοῦ ζώουσιν οἱ πολλοὶ ὡς ἰδίαν ἔχοντες φρόνησιν.
- 25 Συλλάψεις ὄλα καὶ οὐχ ὄλα, συμφερόμενον διαφερόμενον, συνᾶδον διᾶδον· ἐκ πάντων ἓν καὶ ἐξ ἑνὸς πάντα.
- 26 Οὐκ ἐμοῦ ἀλλὰ τοῦ λόγου ἀκούσαντας ὁμολογεῖν σοφὸν ἔστιν ἓν πάντα εἶναι.
- 27 Οὐ ξυνιαῖσιν ὅπως διαφερόμενον ἑαυτῷ συμφέρεται· παλίντονος ἀρμονίῃ ὀκωσπερ τόξου καὶ λύρης.
- 33 Ὅδος ἄνω κάτω μία.
- 34 Ἐνὸν ἀρχὴ καὶ πέρας ἐπὶ κύκλου.
- 40c³ Σκίδνησι καὶ πάλιν συνάγει, συνίσταται καὶ ἀπολείπει, καὶ πρόσεισι καὶ ἄπεισιν.
- 41 Ταῦτό τ' ἐνὶ ζῶν καὶ τεθνηκὸς καὶ ἐγρηγορὸς καὶ καθεῦδον καὶ νέον καὶ γηραιόν· τάδε γὰρ μεταπεσόντα ἐκεῖνά ἐστι κακεῖνα μεταπεσόντα ταῦτα.

33 scripsi secutus Hippocratem : καὶ ὠνή Marcovich

40c³ cf. Parmenides fr. 4: "Respicit" apud Marcovich

41,1 τὸ ante ἐγρηγορὸς et καθεῦδον Marcovich

- 2 Οἱ ἀσύνετοι, κι ἂν ἀκούσουν, μέ κουφούς μοιάζουν· ὁ λόγος γι' αὐτούς μαρτυρᾷ: καί παρόντες εἶν' ἀπόντες.
- 3 Πολλοί δέν ἐννοοῦν τέτοια πράγματα, ὅποια εἶναι αὐτά πού τούς τυχαίνουν, οὔτε κι ἀφοῦ τά μάθουν τ' ἀναγνωρίζουν, μά μέ τόν ἑαυτό τους διαμορφώνουν γνῶμες.
- 23 Γι' αὐτό χρεία ν' ἀκολουθοῦμε τό κοινό· ὅμως, μ' ὅλο πού ὁ λόγος εἶναι κοινός, ζοῦν οἱ πολλοί σάν νά εἶχαν δική του ὁ καθένας φρόνηση.
- 25 Συν-λήψεις: ὅλα καί ὄχι ὅλα, μονοιασμένο ἀμόνοιαστο, ταιριασμένο ἀταίριαστο· ἀπό τά πάντα ἕνα καί ἀπό ἕνα τά πάντα.
- 26 Ὅχι ἐμένα, ἀλλά τό λόγο ν' ἀκοῦστε καί νά ὁμολογήσετε σοφό πώς ἕνα εἶναι τά πάντα.
- 27 Δέ νιώθουν πώς τ' ἀμόνοιαστο μέ τόν ἑαυτό του μονοιάζει· παλίντονη συναρμογή ὅπως τοῦ τόξου καί τῆς λύρας.
- 33 Ὅδος ἄνω κάτω μία.
- 34 Κοινό ἀρχή καί πέρας σέ κύκλο.
- 40c³ Σκορπίζει καί πάλι μαζεύεται, ἀνταμώνει καί προσπερνᾷ καί ζυγώνει καί μακραίνει.
- 41 Τό ἴδιο εἶναι καί ζωντανό καί πεθαμένο καί ξυπνητό καί κοιμισμένο καί νέο καί γέρικο· γιατί ἔτοδτα σέ μετάπτωση ἐκεῖνα εἶναι κι ἐκεῖνα σέ μετάπτωση ἔτοδτα.

- 42 Ψυχρὰ θέρεται, θερμὰ φύχεται, ὑγρὰ αὑαίνεται, καρφαλέα νοτίζεται.
- 51 Κόσμον τόνδε, τὸν αὐτὸν ἀπάντων, οὔτε τις θεῶν οὔτε ἀνθρώπων ἐποίησεν, ἀλλ' ἦν αἰεὶ καὶ ἔστιν καὶ ἔσται πῦρ αἰείζωνον, ἀπτόμενον μέτρα καὶ ἀποσβεννόμενον μέτρα.
- 56a Μεταβάλλον ἀναπαύεται.
- 56b Κάματός ἐστι τοῖς αὐτοῖς μοχθεῖν καὶ ἄρχεσθαι.
- 77 Ὁ θεὸς ἡμέρη εὐφρόνη, χειμῶν θέρως, πόλεμος εἰρήνη, κόρος λιμός· ἀλλοιοῦται δὲ ὅκωσπερ πῦρ, ὁκόταν συμμιγῆ θυσίμασιν, ὀνομάζεται καθ' ἡδονὴν ἑκάστον.
- 83 Ὁκόσων λόγους ἤκουσα οὐδεὶς ἀφικνεῖται ἐς τοῦτο ὥστε γινώσκειν ὅτι σοφὸν ἐστι πάντων κεχωρισμένον.

Οἱ Δάσκαλοι

ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ

Περὶ φύσεως

[Ἑ μ ὕ η σ η]

- 1 Ἴπποι ταί με φέρουσιν, ὅσον τ' ἐπὶ θυμὸς ἰκάνοι,
πέμπον, ἐπεὶ μ' ἐς ὁδὸν βῆσαν πολύφημον ἄγουσαι
δαίμονος, ἣ κατὰ πάντα ἄστη φέρει εἰδότα φῶτα
τῆ φερόμην· τῆ γάρ με πολύφραστοι φέρον Ἴπποι
5 ἄρμα τιταίνουσαι, κοῦραι δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον.
Ἄξων δ' ἐν χροίησιν ἴει σύριγγος αὐτήν

77,2 ὁ ante ὁκόταν add. Marcovich